

Juist wel regels nodig ter bescherming werknemer

Regels voor veilig en gezond werken zijn geen overbodige, administratieve rompslomp, betogen **Agnes Jongerius, Dennis de Jong en Catelene Passchier.**

Niemand is tegen de bestrijding van overbodige administratieve rompslomp. En wie is er geen voorstander van betere regelgeving? Klinkt goed, maar de werkelijkheid is anders.

De Europese Commissie is gestart met een proces van *better regulation*. Deze 'betere regelgeving' lijkt vooral een kwantitatieve exercitie te worden: minder regelgeving is de boodschap. De commissie lijkt regels vooral goed te vinden als grote bedrijven er belang bij hebben. Regels waar werknemers, consumenten of het MKB baat bij hebben, worden echter afgeserveerd als overbodige administratieve lasten. De bescherming van werknemers lijkt onder die overbodige regels te vallen.

In Europa sterven 100.000 werknemers per jaar aan kanker door blootstelling aan kankerverwekkende stoffen op het werk. Dit is schrikbarend. Los van het enorme leed dat niet in geld is uit te drukken, is het verlies aan arbeidsproductiviteit door werkgerelateerde ziekten hoog, evenals de economische kosten. Om de bescherming van werknemers een administratieve last te noemen, is dus schrijnend.

Grenswaarden

Er is een Europese richtlijn met basisregels om werknemers te beschermen tegen kankerverwekkende stoffen en chemische risico's, maar deze laat veel te wensen over. Maximum toegestane concentraties in de vorm van wettelijke grenswaarden zijn er nauwelijks.

Grenswaarden geven helderheid: zit je boven de grenswaarde van een stof dan is de werkplek gevaarlijk, eronder is het veilig. Simpel dus en niet overbodig. Daarmee zou het naadloos passen in de visie van de Europese Commissie om wetgeving te verbeteren en te vereenvoudigen.

In Europa worden elk jaar 30 miljoen werknemers blootgesteld aan kankerverwekkende stoffen. FOTO MARCEL VAN HOORN, ANP

Er worden in Europa jaarlijks dertig miljoen werknemers blootgesteld aan kankerverwekkende stoffen. Opvallend is dat er op Europees niveau in 34 jaar tijd slechts drie bindende grenswaarden voor kankerverwekkende stoffen zijn vastgelegd. Een gemiste kans. Niet alleen om werknemers beter te beschermen, maar ook om regelgeving simpel en doeltreffend te laten zijn.

Bovendien veroorzaakt dit binnen Europa een ongelijk beschermingsniveau voor werknemers, omdat in het ene land strengere regels gelden dan in het andere. Een ongewenste situatie, want werknemers in Europa hebben allemaal evenveel recht op veilig en gezond werken.

Bovendien kunnen bedrijven (en landen!) zo met elkaar concurreren op arbeidsomstandigheden.

De commissie zou dus met voorstellen moeten komen voor betere bescherming. Bijvoorbeeld door het vaststellen van grenswaarden. Regelgeving die eenvoudig is en daarmee makkelijker te handhaven. *Better regulation* zorgt dan voor een goed en gelijk beschermingsniveau voor alle werkenden. Hier kan Europa zijn meerwaarde laten zien.

Met het traject dat de Europese Commissie nu in gang heeft gezet, kiest zij voor het tegendeel. De beperkte regelgeving die er is, ligt onder vuur en de commissie heeft besloten om alle nieuwe wetgeving op

deze onderwerpen voorlopig te blokkeren. Daarmee zet ze de veiligheid en gezondheid van miljoenen werknemers op het spel.

Regelgeving is in veel gevallen geen hinder, maar biedt mensen in Europa bescherming. Bescherming als consument, als werknemer en als burger. Daarom moet het proces van betere regelgeving doen wat het zegt: betere en dus ook meer doeltreffende regelgeving voorop stellen, en niet simpelweg regels die door bedrijven als lastig worden ervaren schrappen of blokkeren.

Hierover moet snel een openbaar debat komen. De belangen die op het spel staan zijn simpelweg te groot: het gaat om heel veel mensenlevens.

Agnes Jongerius
Europarlementariër PvdA
Dennis de Jong
Europarlementariër SP
Catelene Passchier
vicevoorzitter FNV

commentaar

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteuren.

Hoger beroep in Urgenda-zaak? Doe het niet, overheid

In het vonnis is de overheid gewezen op de eigen afspraken en beloftes

Moet de staat afzien van hoger beroep in het klimaatvonnis van de Haagse rechter? Een groep klimaat- en energie-experts drong hier onlangs in een open brief aan premier Rutte op aan. Want, zo stellen de wetenschappers, de uitstoot van het broeikasgas CO₂ terugdringen met 25 procent in 2020 is heel goed haalbaar. Naast dit pleidooi kwamen ze bovendien met een lijst bruikbare adviezen, van technische oplossingen als biogas uit mest tot een groter beroep op mensen om zelf een energiezuiniger levensstijl te hanteren. Deze oproep aan de overheid van

de wetenschap verdient steun. De staat heeft nog tot 24 september om na te denken over het hoger beroep in deze geruchtmakende klimaatzaak. Na een klacht van duurzaamheidsorganisatie Urgenda oordeelde de Haagse rechtbank in juni dat de Nederlandse staat zich moet houden aan internationale afspraken én zijn eigen beloftes om de uitstoot van CO₂ terug te dringen. Bij ongewijzigd beleid dreigt Nederland namelijk uit te komen op 17 procent reductie ten opzichte van de uitstoot in 1990, in plaats van de harde EU-ondergrens van 20 procent. Het belangrijkste argument van voorstanders van een hoger be-

roep is deze: de rechter is met dit bijzondere klimaatvonnis op de stoel van de wetgever gaan zitten. En dat is een doodzonde in onze rechtsstaat, waar scheiding der machten een van de pijlers van vormt. Het grote tegenargument luidt dat de rechter hier geen beleid heeft gemaakt, maar in het vonnis juist heeft gewezen op nalatigheid bij de uitvoering van bestaand beleid. En de opwarming van de aarde is té belangrijk om hier niets over te zeggen, dus het roer moet om. Vóór afzien van hoger beroep spreken ook enkele praktische argumenten. Zo is het vonnis van juni al van kracht en zal een hoger beroep jaren duren. Hoe zet je

met dubbele kracht milieumaatregelen in die een paar jaar later weer van tafel kunnen worden gevergd? Dat is niet geloofwaardig. Ook is hoger beroep zelfs geen wens van een deel van de fossiele energiesector, die zich eerder ook heeft kunnen vinden in afspraken als het energieakkoord uit 2013. Hiernaar heeft de rechter ook verwezen. Maar het allerbelangrijkste argument is van morele aard: wat voor signaal geeft een overheid door in beroep te gaan tegen een vonnis waarin zij op haar eigen afspraken en beloftes werd gewezen? Kun je dan nog met droge ogen zeggen het klimaatbeleid serieus te nemen? Nee.